

Prej in zdaj . . .

Ej, vidiš, vidiš zdaj dekle,	Nasmehnila si se tako,
Kakó lepo si vjelo se? . . .	Da bolj mi bilo je hudo . . .
Dan slednji k plotu si prišla,	Ej, to pa bilo je nekdanj,
Kalila meni mir srca . . .	Drugače zdaj je marsikaj . . .
Ce sem uprl na te oko,	Veselo sama priskakljaš,

Poljubčekov sladkih sto mi daš . . .
 Kar čem ti v očke zreti smem,
 Če nežno k sebi te prižmem . . .
 Pa vidiš sladko ti dekle,
 Kako si kmalu vjelo se! . . .

Feodor Sokol.

Pravica do sreče.

Povest.

Ruski spisal I. N. Potapenko; poslovenil A. Pahar.

(Dalje.)

III.

Kurtánov, ki je bil vselej miren, pokojen, dokler ga ni vzbudilo kako globoko, važno vprašanje, Kurtánov, ki se nikdar ni vznemirjal zaradi malenkostij, — hitel je zdaj k blagajni in nemirno, s tresočim se glasom prosil biljet za Moskvo. V tem trenotji se je tudi nekako zavedel in jasno videl, da ga afëra z nepričakovano sopotnico huje razburja, nego bi se dalo razumeti.

„In zakaj? Zakaj? — je praševal samega sebe. — To je vendar vse tako prosto. Obrnila se je do mene, to pomeni, da mi zaupa, in to je vse. Morebiti sem zato tako ganjen, ker mi zaupa? Jako dobro nam dé, ako se nam zaupa, a še bolj, — ako se nam da prilika, da pokažemo svojo velikodušnost.“

Prejemši biljet, je šel za Darjo Pavlovno in vidë jo pri čaši čaja, katerega je naglo pila, se je nekoliko začudil, da more ona v tako kritičnem položaju misliti na čaj. In sploh je bilo videti, da se ona manje razburja nego on.

— Nu, pojdiva na svoji mesti! Jaz se peljem v drugem razredu. Vi nimate ničesar zoper to? — zamrmral je, stopajoč okolo nje.

Njen pajčalon je bil vzdignjen do nosa, vendar ni branil prodirati ostremu blesku njenih očij. Hitro je plačala čaj in stopila za njim. Skoro